

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Tomasz Kalsztein

Protokolant staż. Anita Zięba

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, Spółki (...) z siedzibą w W.

przeciwko D. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego D. S. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, Spółki (...) z siedzibą w W. kwotę 562,68 zł (pięćset sześćdziesiąt dwa złote sześćdziesiąt osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego D. S. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, Spółki (...) z siedzibą w W. kwotę 227 zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 1377/18

UZASADNIENIE

W dniu 1 czerwca 2015 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu D. S. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 562,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że strona pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pozwany nie wykonał zobowiązań wynikających z umowy i nie opłacił należności oznaczonych w treści wystawionych przez operatora dokumentów księgowych. Ponadto powód wskazał, że przedmiotową wierzytelność nabył od pierwotnego wierzyciela w drodze umowy cesji.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 3-5v.)

W dniu 19 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W treści sprzeciwu pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda, przedawnienia roszczenia oraz jego nieudowodnienia.

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 6, sprzeciw k. 9v.-11, postanowienie k. 17v.-18)

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości.

(pismo procesowe k. 21, pozew k. 22-25)

Na rozprawach w dniach 15 stycznia 2019 roku i 14 marca 2019 roku pełnomocnicy storn nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 93, k. 101)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany D. S. w dniu 26 marca 2013 roku zawarł z poprzednikiem prawnym pierwotnego wierzyciela, (...) Spółką Akcyjną w W., umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Umowa została zawarta na okres 18 miesięcy. Pozwany wybrał taryfę „rozmowy bez limitu” z kwotą zobowiązania 88,88 zł miesięcznie.

(umowa k. 26-28)

Pierwotny wierzyciel świadczył na rzecz pozwanego usługi telekomunikacyjne, z tytułu których wystawiał faktury VAT. I tak:

- w dniu 1 stycznia 2014 roku wystawił fakturę nr (...) opiewającą na kwotę 130,02 zł, z terminem płatności do dnia 15 stycznia 2014 roku,

- w dniu 1 lutego 2014 roku wystawił fakturę nr (...) opiewającą na kwotę 385,11 zł, z terminem płatności do dnia 17 lutego 2014 roku; faktura ta obejmowała należność odsetkową w wysokości 0,13 zł naliczoną w związku z nieterminową płatnością faktury za grudzień 2013 roku,

- w dniu 1 marca 2014 roku wystawił fakturę nr (...) opiewającą na kwotę 107,88 zł, z terminem płatności do dnia 17 marca 2014 roku.

Pozwany opłacił w przeważającej części fakturę ze stycznia 2014 roku (niedopłata dotyczyła kwoty 1,37 zł), nie uiścił natomiast należności z dwóch kolejnych faktur.

(faktura VAT k. 29-31, nota odsetkowa k. 32, okoliczności bezsporne)

W dniu 10 marca 2014 roku następcą prawnym pierwotnego wierzyciela – (...) Spółka Akcyjna w W. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką (...) w W. umowę ramową przelewu wierzytelności, której przedmiotem było ustalenie zasad w oparciu o które nastąpi przeniesienie istniejących i wymagalnych wierzytelności pieniężnych względem klientów cedenta, wynikających z niezapłaconych należności głównych (faktur i not obciążeniowych), w tym opłaty z tytułu niedotrzymania przez dłużników warunków umów oraz odsetki z tytułu świadczonych przez cedenta usług telekomunikacyjnych lub innych usług. W dniu 10 marca 2015 roku podmioty, o których mowa wyżej, zawarły porozumienie nr 10 do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 10 marca 2014 roku, na mocy którego powód nabył wierzytelności względem klientów cedenta, w tym wobec pozwanego D. S..

W załączniku do protokołu przekazania wykazu wierzytelności w wersji papierowej z dnia 20 marca 2015 roku do porozumienia z dnia 16 marca 2015 roku zadłużenie pozwanego zostało określone na kwotę 494,36 zł z tytułu wystawionych faktur i noty odsetkowej oraz 58,57 zł z tytułu odsetek.

(umowa ramowa przelewu wierzytelności k. 33-40, porozumienie k. 41-42, załącznik do protokołu k. 43-44, oświadczenie o zapłacie ceny k. 46)

Do dnia wyrokowania pozwany nie spłacił zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a także na podstawie dowodu z przesłuchania pozwanego oraz zeznań świadka.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 roku, III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 roku, I CSK 653/09, LEX). Zarzut ten okazał się niezasadny. W niniejszej sprawie powód dochodził zapłaty należności wynikających z wystawionych przez pierwotnego wierzyciela faktur oraz not odsetkowych, przy czym najwcześniej wymagalna należność przypadała na dzień 15 stycznia 2014 roku. Z przedmiotowym powództwem powód wystąpił w dniu 1 czerwca 2015 roku, co przy trzyletnim okresie przedawnienia (art. 118 k.c.) daje podstawę do wniosku, iż roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu.

W ocenie Sądu niezasadny okazał się również zarzut braku legitymacji czynnej powoda. W ocenie Sądu zaoferowany przez stronę powodową materiał dowodowy jest wystarczający do wykazania, iż nabyła ona ze skutkiem prawnym wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 26 marca 2013 roku. Powód złożył do akt sprawy umowę cesji wierzytelności wraz z załącznikami, w tym wyciąg z załącznika do protokołu przekazania wykazu wierzytelności w wersji papierowej. Przedłożone dokumenty zostały podpisane przez strony umowy cesji, przy czym powód wykazał – poprzez złożenie stosownych pełnomocnictw i odpisów z KRS – umocowanie osób podpisanych pod umową do jej zawarcia. Oczywiście jest przy tym, że załącznik, o którym mowa wyżej, nie został złożony w formie kompletnej, a jedynie skróconej, tj. pozwalającej na weryfikację konkretnej wierzytelności (tu: przysługującej wobec pozwanego), co jednak nie umniejsza jego mocy dowodowej. Nie może budzić wątpliwości, że na potrzeby przedmiotowego procesu koniecznym było jedynie wykazanie, iż umowa cesji przenosiła tą konkretną wierzytelność stanowiącą źródło żądania powoda. W konsekwencji zbędnym było przedłożenie całości załącznika, zwłaszcza, że pozostałe wierzytelności musiałyby zostać zanonimizowane. Odnośnie zaś przedłożonego dokumentu oczywistym pozostaje, że dla jego waloru dowodowego nie ma znaczenia sposób jego anonimizacji w zakresie innych wierzytelności (w przedmiotowej sprawie wierzytelności te zostały „wymazane”), istotnym jest bowiem, że dokument ten został sygnowany podpisem przez osobę działającą w imieniu cedenta, co zdaniem Sądu jest wystarczające do stwierdzenia jego autentyczności. Kontynuując rozważania w zakresie omawianego zarzutu podkreślenia wymaga także, iż wierzytelność objęta załącznikiem została w odpowiedni sposób oznaczona, co pozwala na jej pełną identyfikację. Godzi się przypomnieć, że zgodnie z dyspozycją art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Jest to jedynie zmiana podmiotowa stosunku zobowiązaniowego. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy przelewu, wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami. Powód udowodnił również, iż uścił cenę z tytułu nabywanych wierzytelności. Całość powyższych rozważań prowadzi do wniosku, iż strona powodowa wykazała swoją legitymację procesową. Złożone do akt dokumenty pozwalają jednoznacznie stwierdzić, iż przejście wierzytelności miało miejsce,

wynika z nich bowiem kiedy i pomiędzy jakimi stronami doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, wobec kogo wierzytelność przysługiwała, jakie było źródło jej powstania oraz jaka była wysokość zadłużenia pozwanego w dacie nabycia wierzytelności przez powoda.

Zdaniem Sądu powód zdołał również udowodnić, że pozwany zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie której pierwotny wierzyciel świadczył na rzecz pozwanego wybrane przez niego usługi, zaś pozwany zobowiązał się do uiszczania opłat wynikających z umowy, a wskazanych w wystawianych fakturach VAT. Powód złożył w poczet materiału dowodowego podpisaną przez pozwanego umowę z dnia 26 marca 2013 roku, a także wystawione przez pierwotnego wierzyciela faktury VAT oraz notę odsetkową. Z uwagi na okoliczność, że pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, po przedłożeniu przez powoda w/w dokumentów nie zgłosił w ich zakresie żadnych zastrzeżeń, nie kwestionował swojego podpisu pod umową, jak również faktu korzystania z usług pierwotnego wierzyciela, Sąd uznał, że powód wykazał dochodzone w sprawie roszczenie tak co do zasady, jak i wysokości. Nie budzi przy tym wątpliwości, że to na pozwanym ciążyła powinność udowodnienia, iż opłacił faktury wystawione za świadczone na jego rzecz usługi telekomunikacyjne w całości, bądź w zakresie większym, aniżeli wskazywanym przez powoda, jeśli z faktu tego chciał wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Oczywiście jest również, iż wierzyciel nie ma realnej sposobności wykazania, iż dług nie został spłacony, nie da się bowiem przeprowadzić dowodu na okoliczność, która nie zaistniała.

Mając na uwadze powyższe, jak również uwzględniając okoliczność, iż powód w sposób prawidłowo wyliczył należność odsetkową dochodzoną od kwot wynikających z poszczególnych dokumentów księgowych za okres od daty ich wymagalności do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 562,68 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty.

M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o treść art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę w całości, a zatem należy się jej od pozwanego zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Na koszty poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 30 zł, koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 180 zł (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t.j. Dz.U. 2013, poz. 490) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.